

РЕШЕНИЕ

№ 26

гр. Габрово, 29.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ГАБРОВО, НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в публично заседание на първи март през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Павел Неделчев

Членове: Благовеста Костова
Пламен Попов

при участието на секретаря Веселина Й. Венкова
в присъствието на прокурора Ж. Хр. Ш.
като разглежда докладваното от Павел Неделчев Въззивно наказателно дело от общ характер № 20234200600050 по описа за 2023 година
за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по глава XXI от НПК. Образувано е по въззивна жалба от подсъдимия Г. Г. В. от с. Столът, общ. Севлиево, чрез служебния защитник адв. И. Ж. от АК – Габрово, срещу присъда № 2 от 10.01.2023 г. по НОХД № 191/2022 г. по описа на Районен съд – Севлиево.

С обжалваната присъда подсъдимият Г. Г. В. е признат за виновен в това, че на 03.09.2021 г., около 18.00-18.30 часа, в с. С., общ. Севлиево, пред дом № ** на ул. „***“, чрез нанасяне на удар в областта на лицето на В.Р. от с. С., общ. Севлиево, му причинил средна телесна повреда, изразяваща се в избит първи горен ляв зъб /резец/, довело до трайно затрудняване на дъвченето и говоренето, при което като непълнолетен разбирал свойството и значението на извършеното и могъл да ръководи постъпките си, с което е извършил престъпление, за което на основание чл. 129, ал. 2, във вр. с ал. 1, във вр. с чл. 63, ал. 1, т. 3 и чл. 55, ал. 1, т. 2, б. „б“, предл. второ от НК е осъден на обществено порицание, което наказание да се изпълни чрез оповестяването му по Общинско радио - Севлиево.

С присъдата подсъдимият Г. Г. В., непълнолетен и действащ със съгласието на

майка си Г.Ц., е осъден да заплати по сметка на ОД на МВР - Габрово направените в досъдебната фаза на процеса разноски в размер на 528 лева, както и 5 лева за служебно издаване на изпълнителен лист, в случай, че сумата не бъде внесена доброволно, както и да заплати в полза на държавата и по сметка на Районен съд – Севлиево направените по делото разноски в размер на 70 лева.

Във въззивната жалба се твърди, че присъдата е неправилна и несправедлива. Развиват се съображения за недоказаност на обвинението, като се излага, че относно механизма на деянието и авторството – а именно удар с крак от страна на подсъдимия, по делото не са събрани безспорни доказателства. Спори се и времето на настъпване на самата травма, като се заявява, че липсват безспорни доказателства, че именно по време на инцидента е избит зъба на пострадалия. На следващо място се излагат доводи, че подсъдимият е действал в условията на неизбежна отбрана, поради което не следва да носи наказателна отговорност. В условията на алтернативност се заявява, че са налице основанията за прилагане на възпитателни мерки по реда на ЗБППМН. Претендира се присъдата да бъде отменена и да се постанови нова присъда, с която подсъдимият да бъде оправдан, а в условията на алтернативност – присъдата да се измени, като се приложи разпоредбата на чл. 61 от НК.

В съдебно заседание жалбата се поддържа от подсъдимия и защитника му по изложените в нея съображения, с изключение на искането за приложение на чл. 61 от НК. В последната си дума подсъдимият В. моли да бъде оправдан.

Представителят на Окръжна прокуратура – Габрово счита въззивната жалба за неоснователна и моли присъдата да бъде потвърдена. Счита, че първоинстанционният съд е извършил подробен анализ на всички доказателства по делото, за да стигне до обоснования извод за авторството на деянието в лицето на подсъдимия и неговата вина.

Окръжният съд разгледа въззивната жалба, обсъди доводите и становищата на страните в процеса и като извърши цялостна служебна проверка на присъдата по реда на чл. 314 от НПК, приема следното:

Жалбата е допустима. Същата е депозирана от страна в процеса, която е легитимирана да атакува постановения съдебен акт и е подадена в срока за обжалването му. Разгледана по същество същата е неоснователна, по следните съображения:

За да постанови присъдата си, първоинстанционният съд е събрал всички относими към предмета на делото доказателства чрез обясненията на подсъдимия Г. В., показанията на свидетелите В.Р. (включително показанията му от ДП, приобщени по реда на чл. 281, ал. 4, вр. с ал. 1, т. 1 и 2 от НПК), Д., С., И., А. и В.; писмените доказателства – копие на рентгенова снимка, копие от медицинско свидетелство, справка-характеристика на непълнолетния подсъдими и справка за съдимост на

подсъдимия; заключението на съдебно-медицинската експертиза. Въззивният съд, след собствен комплексен анализ на всички събрани по делото доказателства намира че установената от районния съд фактическа обстановка е обоснована и почива на вярна и добросъвестна интерпретация на събраните по делото доказателства, анализирани в тяхната съвкупност, като без да я променя по всички основни моменти от предмета на делото, я възприема, както следва:

Подсъдимият Г. Г. В. е роден на ** г. в гр. Севлиево и към време на инкриминираното деяние бил непълнолетен. Подсъдимият живее в с. С., общ. Севлиево. Не е женен и не е осъждан. Завършил е основно образование и е ученик в ***.

Пострадалият В.Р. е роден на *** г. и е непълнолетен. Същият живее в с. С., общ. Севлиево при своята баба – свидетелката С. и свидетелят И.

Подсъдимият В. и свидетелят Р. били познати и дори поддържали приятелски отношения. Преди известно време заедно работили по събарянето на плевня. Тъй като на Р. се наложило спешно да си тръгне, двамата не успели да си разделят заплатените им за работата пари, като същите останали в свидетеля и той дължал на подсъдимия сумата от 30 лева. Същевременно пострадалият Р. бил дал на Г. В. едно свое яке с уговорката в последствие да му го върне.

На 03.09.2021 г. свидетелите Р. и И. били на работа, като след приключване на работното време двамата отишли в центъра на с. С. Там, заедно със свидетеля А., се почерпили. Междувременно подсъдимият В. звъннал на мобилния телефон на свидетеля И., след което разговарял както с последния, така и със свидетеля Р. По телефона Г. В. казал на пострадалия, че си иска дължимите пари, а Р. му отговорил, че се намира в центъра на с. С. и ще му върне парите, но при условие, че му върне якето. След приключване на разговора по телефона, подсъдимият В. се придвижил до с. С. с лек автомобил, управляван от свидетеля А. Междувременно свидетелите Р., И. и А., с каруцата на последния, се придвижили до махалата, в която живеели в с. С. Поради това, след като подсъдимият не открил Р. в центъра на с. С. с автомобила, управляван от свидетеля А., се придвижили до къщата на свидетеля А.. В този момент последно посоченият свидетел разпрягал в имота си коня от каруцата. В близост бил и пострадалият. Срещайки се, между В. и Р. започнали словесни пререкания. Подсъдимият си искал парите, но тъй като не носел якето му, пострадалият отказвал да му ги даде. Спорът продължил и на улицата, извън имота на свидетеля А. В един момент свидетелят Р. грабнал една вила и се насочил към подсъдимия, но свидетелят А. се намесил и я взел от ръцете му. Тогава Р. ударил с юмрук В., а последният му отвърнал, като на свой ред му нанесъл удар с юмрук. След това двамата започнали да се боричкат, като взаимно си нанасяли удари, един от които попаднал в носа на пострадалия и потекла кръв. Междувременно свидетелят А. се опитвал да ги разтърва,

като хващал пострадалия с ръце откъм гърба му. След поредно нанесен му удар, пострадалият паднал на земята, а подсъдимият В. продължил да му нанася удари с крака по лицето и тялото. При един от така нанесените му удари с крак свидетелят Р. усетил, че един от предните му зъби се размърдал и след като го бутнал с език, той паднал. За да прекратят сбиването се намесили и свидетелката К. и намиращите се в близост съседи. След това подсъдимият и свидетелят А. се качили в автомобила на последния и си тръгнали.

На 08.09.2021 г. свидетелят Р. посетил кабинета на д-р Б. – дентален лекар, който след като го прегледал му издал медицинско свидетелство, в което отразил, че при освидетелствания липсва първи горен ляв зъб и са болезнени съседните два – 11 и 12.

От заключението на изслушаната и приета от районния съд съдебно-медицинската експертиза, изготвена от вещите лица д-р К. и д-р М., се установява, че на 03.09.2021 г. Р. е получил следните увреждания – избит първи горен ляв зъб /резец/, като по свидетелски показания имал и други травми, но няма издаден медицински документ, който да ги описва. Заключение на експертите е, че е причинено избиване на зъб, затрудняващо трайно дъвченето /във фаза на отхапване/ и говоренето /при изговаряне на някои звуци/, като увреждането може да е причинено по начина, описан от пострадалия и свидетелката К. При разпита им в съдебно заседание вещите д-р К. и д-р М. поддържат заключението си, като добавят, че въз основа на рентгеновата снимка, макар и не с оригинално качество, се виждат и съседните два зъба, при които снимката дава основание да се допусне, че връзката между корена и венеца е нарушена и е вероятно да са били разклатени. Експертите се позовават и на показанията на разпитани свидетели, че по пострадалия е имало следи от кръв по лицето по време на инцидента, което също косвено подкрепя възможността за травма в този момент. Вещите лица не могат да заявят с категоричност дали избиването на зъба е причинено чрез удар с юмрук или ритник, но заявяват, че по механизъм трудно може да се допусне избиване на зъб от падане върху терен, освен ако няма нещо изпъкнало, върху което да се пада, тъй като лицевата част анатомично има по изпъкнали части като нос, брадичка, които предпазват обичайно зъбите от директно увреждане. Уточняват, че по рентгеновата снимка не може да се датира ден като давност, но рентгеновите данни предполагат пряко увреждане.

Въззивният съд намира, че при извеждане на релевантната фактическа обстановка от районния съд не са допуснати процесуални нарушения при формиране на вътрешното му убеждение, тъй като са обсъдени всички доказателствени материали, без някои от тях да са били подценени или игнорирани за сметка на други, без логически грешки при обсъждането им или преиначаване на техния смисъл.

Във въззивната жалба се развиват оплаквания за недоказаност на обвинението с

аргументи за неустановеност на механизма на деянието и неговото авторство, като се заявява и, че липсват безспорни доказателства избиването на зъба да е станало по време на възникналия между подсъдимия и пострадалия инцидент. Същите съображения са излагани и пред районния съд, който е изложил обосновани мотиви защо не ги възприема. Правилно първоинстанционният съд е основал изводите си на показанията на свидетеля Р., които е съпоставил с показанията на свидетелите К., И., А. и частично показанията на свидетеля А. От тези доказателствените източници се установява, че подсъдимият В. е нанасял удари с юмруци по лицето на пострадалия, а след като последният бил повален на земята, продължил да го рита с крак по главата, включително по лицето, както и по други части на тялото. За обективната съставомерност на деянието не е необходимо да се установява точно кой от всички удари е довел до причиняване на резултата, а това в повечето случаи е и обективно невъзможно. Същественото в случая е, че подсъдимият е нанесъл множество удари както с юмруци, така и с крак по лицето на Р., а според заключението на съдебно-медицинската експертиза удар с крак е възможен механизъм за причиняване на съставомерната последица, изразяваща се в избинате на зъб. Настоящият състав не намира основание да счита, че загубата на зъба е възможно да се е случила по друго време и на друго място, като и по отношение на това оспорване се съгласява с изведените от районния съд изводи. Правилно са кредитирани с доверие показанията на свидетелката К., която установява, че непосредствено след преустановяване на конфликта е видяла, че предният зъб на внука ѝ е избит. В тази насока са и показанията на свидетеля И., който при разпита си ясно е заявил, че след побоя свидетелят Р. бил с кръв по лицето и със счупен зъб. Косвена доказателствена информация за времето, мястото и обстоятелствата на избиване на зъба се извлича и показанията на свидетеля А., който възпроизвежда съобщеното му от свидетелите И. и Р. За това, че пострадалият е бил на земята и след като се изправил имал кръв по лицето съобщава и свидетелят А. Аргументиран е изводът на контролирания съд, че установеното от показанията на свидетелите относно времето, мястото и механизма на причиняване на увреждането кореспондира на документираното в издаденото на пострадалия съдебномедицинско удостоверение от лекар по дентална медицина, както и на заключението на съдебно-медицинска експертиза и поясненията на експертите при разпита им в съдебно заседание. Неоснователна е претенцията на защитата и, че в случая подсъдимият е действал при условията на неизбежна отбрана, изключваща обществената опасност на деянието. Обосновано първоинстанционният съд е приел, че при причиняване на съставомерното телесно увреждане пострадалият е бил в подчинено положение – бил е повален на земята, поради което не е представлявал заплаха за подсъдимия и проявената от него в началото на конфликта съпротива е била отдавна сломена.

На основата на правилно изяснената фактическа обстановка районният съд в

съответствие с материалния закон правилно и законосъобразно е приел, че подсъдимият Г. В. от обективна и субективна страна е осъществил състава на престъплението по чл. 129, ал. 2, вр. с ал. 1 от НК. Това е така, тъй като на мястото и по времето, посочени в обвинението, подсъдимият нанесъл удар в областта на лицето на пострадалия Р., в резултат на което на последния бил избит първи горен ляв зъб (резец), което реализира медикобиологичния признак – избиване на зъби, без които се затруднява дъвченето и говоренето. Увреждането е пряка и непосредствена последица от деянието на подсъдимия. Въззивният съд споделя и изводите на първостепенния за това, че подсъдимият е извършил деянието с пряк умисъл. Силата и насочеността на ударите в областта на лицето на пострадалия неизбежно са включвали осъзнаване на неизбежността на причинно-следствения процес – избиване на зъб, както и целта да постигане на този резултат. С оглед изложените съображения настоящата съдебна инстанция намира, че обосновано и законосъобразно подсъдимият Г. В. е признат за виновен в това, че на 03.09.2021 г., около 18.00-18.30 часа, в с. С., общ. Севлиево, пред дом № ** на ул. „***“, чрез нанасяне на удар в областта на лицето на Р. от с. С., общ. Севлиево, му причинил средна телесна повреда, изразяваща се в избит първи горен ляв зъб /резец/, довело до трайно затрудняване на дъвченето и говоренето, при което като непълнолетен разбирал свойството и значението на извършеното и могъл да ръководи постъпките си – престъпление по чл. 129, ал. 2, във вр. с ал. 1, във вр. с чл. 63, ал. 1, т. 3 от НК.

Към време на разглеждане на делото пред въззивния съд подсъдимият В. е навършил пълнолетие. Поради това формално не са налице основания за приложение на чл. 78, вр. с чл. 61 от НК. Независимо от изложеното настоящият състав напълно споделя и съображенията, застъпени в мотивите на присъдата, за липса на реален резултат от прилаганите до момента спрямо подсъдимия В. за други извършени деяния възпитателни мерки по реда на ЗБППМН. И докато регистрираните досега общественоопасни прояви са били свързани с посегателства против собствеността, в настоящия случай се отчита ескалация в поведението на дееца чрез реализиране на посегателство против личността.

Настоящото въззивно производство е образувано само по жалба на подсъдимия, което означава, че наложеното му наказание не би могло да бъде увеличено, като в частта от присъдата относно индивидуализацията на наказателната отговорност е допустимо да бъде извършвана преценка само относно това дали наказанието е явно несправедливо завишено.

При определяне на наказанието районният съд е отчел, че след редуцията по чл. 63, ал. 1, т. 3 от НК деянието не е тежко престъпление, но е с висока степен на обществена опасност. Прието е, че предвид чистото съдебно минало на подсъдимия не е завишена личната му обществена опасност. Като отегчаващи обстоятелства са

отчетени недобрите характеристични данни и налаганите възпитателни мерки на подсъдимия за извършени от него противообществени прояви, а като смекчаващи - чистото съдебно минало, оказаното съдействие за разкриването на обективната истина, сравнително ниската обща и правна култура на подсъдимия, възрастта му, както и поведението на пострадалия. Съпоставяйки посочените обстоятелства първоинстанционният съд е приложил чл. 55, ал. 1, т. 2, б. „б“ от НК и е наложил на подсъдимия Г. В. наказание ОБЩЕСТВЕНО ПОРИЦАНИЕ, което да се изпълни чрез оповестяването му по Общинско радио - Севлиево.

Въззивния съд констатира, че на подсъдимото лице, при приложение на чл. 55 от НК, е наложено възможно най-лекото предвидено в закона наказание. Допълнително облекчаване на наказателната отговорност на В. не е допустимо по закон.

Правилно и законосъобразно съдът се е произнесъл по въпроса за разностите, които е възложил на подсъдимото лице.

При извършената служебна проверка на присъдата съдът не констатира същата да е постановена при съществени нарушения на процесуалните правила, които да водят до отмяната ѝ.

По изложените съображения въззивният съд приема, че присъдата на първоинстанционния съд е обоснована и законосъобразна, поради което следва да се потвърди.

В съответствие с изложеното и на основание чл. 338, във вр. с чл. 334, т. 6 от НПК, въззивният съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА присъда № 2 от 10.01.2023 г. по НОХД № 191/2022 г. по описа на Районен съд - Севлиево.

Решението не подлежи на касационно обжалване или протест.

За изготвяне на решението да се съобщи писмено на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____